

Arrest

nr. 318 156 van 9 december 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. KABONGO MWAMBA
Avenue Louise 441/13
1050 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 december 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 november 2024 houdende weigering van toegang aan de grens met terughrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2024 om 11u45.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 november 2024 komt de verzoekster vanuit Addis Abeba, Ethiopië, aan op de luchthaven van Zaventem.

Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie jegens haar een beslissing houdende weigering van toegang aan de grens met terughrijving (bijlage 11).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 28 november 2024 en is als volgt gemotiveerd:

“TERUGDRIJVING

Op 28 nov. 2024 om 13.40 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, H. K. 1 HINP

de heer / mevrouw :

naam K. M. voornaam G.

geboren op 31.12.2002 te KINSHASA geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

*houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer xxx
afgegeven te MINAFFET op : 20.01.2024*

houder van het visum nr. xxx van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Kinshasa geldig van 02.07.2024 tot 02.07.2025 voor een duur van 90 dagen

afkomstig uit Addis Abeba met ET840 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze legt een terugkeerticket dd. 27.01.2025 en een hotelreservatie van 27.11.2024 tot 27.01.2025 in het hotel “Fleur de Ville” te Brussel (België) voor. Echter bij controle door de Federale Politie te luchthaven Brussel van deze hotelreservatie blijkt dat er effectief een reservatie in desbetreffend hotel doch van 10.02.2025 tot 24.02.2025. Betrokkene kan zodoende niet aantonen waar zij zal logeren tijdens haar voorgenomen verblijf in België.

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door de Belgische ambassade geldig van 02.07.2024 tot 02.07.2025 voor een maximaal verblijf van 90 dagen in een periode van 180 dagen. Afgaande op de Schengenstempels (IN: 10.07.2024 – UIT: 01.09.2024) en rekening houdende met de huidig lopende periode van 90 dagen op 180 dagen beginnende dd. 02.06.2024 blijkt dat betrokkene reeds 54 dagen op het Schengengrondgebied heeft doorgebracht. Betrokkene beoogt heden een verblijf van 61 dagen (terugkeerticket dd. 27.01.2025) op het Schengengrondgebied. Zij kan zodoende niet aantonen dat zij de verblijfsduur van haar visum zal respecteren. Verder kan betrokkene haar voorgenomen toeristisch reismotief (voorgelegde documenten – verklaring reismotief) niet aanneembaar maken.

Afgaande op deze gegevens en vaststellingen blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

(...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijpings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van de *“principes généraux de droit administratif de bonne administration, en ce qu’il se décline en devoir de minutie, de prudence, de précaution qui impose à l’autorité administrative de préparer avec soin une décision administrative, de l’obligation de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause, du respect des droits de la défense et notamment du droit d’être entendu et de l’erreur manifeste d’appréciation”*. De verzoekster beroept zich tevens op machtsafwending.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“A. De la violation du droit d’être entendu, du vice de procédure et du détournement ou excès de pouvoir:

• Quant au droit d’être entendu :

Attendu qu’il ressort de l’arrêt de la Cour de justice de l’Union européenne C-116/13 du 5 novembre 2014, que le droit d’être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense, lequel constitue un principe général du droit de l’Union ;

Que le droit d’être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l’adoption de toute décision susceptible d’affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L’obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu’elles prennent des mesures entrant dans le champ d’application du droit de l’Union » (§ 50) ;

Que la règle selon laquelle le destinataire d’une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l’autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l’ensemble des éléments pertinents. Afin d’assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu’elle ait tel ou tel contenu [...]. [...] Il résulte de ce qui précède que le droit d’être entendu avant l’adoption d’une décision de retour doit permettre à l’administration nationale compétente d’instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l’intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36-37 et 59) ;

Que le Conseil d’Etat a relevé, dans son arrêt n° 230.257 du 19 février 2015, que « Selon la Cour de justice de l’Union européenne, le droit à être entendu, avant l’adoption de toute décision susceptible d’affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l’Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34) ;

Qu’eu égard à la finalité de ce principe général de droit, l’autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements

nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257) ;

Que ce droit d'être entendu est applicable en l'espèce dans la mesure où les trois conditions cumulatives prévues par la Cour de justice sont réunies. En effet, premièrement, la décision entreprise lui cause grief dans la mesure où elle le contraint à quitter le territoire alors qu'il développe une vie privée et familiale en Angleterre au sens de l'article 8 de la CEDH, y réside et y travaille ;

Que la décision entreprise constitue la mise en œuvre du droit européen dans la mesure où il s'agit d'une décision de retour au sens de la directive 2008/115/CE ;

Que le respect du droit d'être entendu aurait pu conduire à la prise d'une décision différente dans la mesure où la requérante fait remarquer ce qui suit :

- En ce qui concerne la réservation d'hôtel :*

La partie adverse reproche à la requérante de ne disposer que d'une réservation d'hôtel couvrant la période allant du 10/02/2025 au 24/02/2025.

Or, le jour où la requérante s'est présentée à la frontière, elle a produit une première réservation d'hôtel datant du 28/11/2024 au 29/11/2024 et une seconde du 29/11/2024 au 04/12/2024.

Pour le reste de son séjour, elle disposait d'une réservation d'hôtel ouverte et modulable jusqu'à la date de son départ mais qu'il ne fallait plus qu'harmoniser avec l'hôtelier.

Il ressort des pièces du dossier que les motifs invoqués par la partie adverse sont erronés.

La partie adverse n'a pas pris le soin de tenir compte de l'ensemble des pièces fournies par la requérante alors que celles-ci étaient à sa disposition.

Si la motivation des actes administratifs doit reposer sur des motifs admissibles en droit et en fait, celle de la décision querellée n'est pas justifiée en fait car erronée.

Que dès lors, la motivation de la décision de maintien est inadéquate.

Que sur base des règles et principes invoqués ci-haut, il est impossible de vérifier la réalité et l'exactitude des motifs de la décision querellée.

- En ce qui concerne son autorisation de séjour:*

La partie adverse reproche à la requérante de séjourner en Belgique au-delà du terme prévu par les autorités.

En effet, elle dispose d'une autorisation de séjour de 180 jours sur un an, soit 90 jours tous les six mois.

Dans les faits, le visa de la requérante court du 02/07/2024 au 02/07/2025.

D'après la partie adverse, la requérante a séjourné dans un premier temps en Belgique du 10/07/2024 au 01/09/2024 soit 54 jours et que pour son séjour actuel, elle envisagerait de séjourner 61 jours.

La première période de six mois court du 02/07/2024 au 02/01/2025.

La requérante est arrivée en Belgique le 28/11/2024 et à l'expiration de la première période de six mois, elle aurait résidé 89 jours sur cette période.

Le reste de son séjour, soit 36 jours, auraient compté pour sa seconde période ses 90 jours.

Partant de son constat, force est de constater que le reproche formulé par la partie adverse n'est pas justifié.

Ainsi, l'acte attaqué n'est pas adéquatement motivé et ne respecte pas le principe de bonne administration étant donné que l'administration n'a pas fait preuve de minutie.

Attendu qu'il ressort du dossier administratif que la requérante n'a pas été entendue préalablement à la prise de la décision querellée.

Que le moins que l'on puisse dire est que ce principe rencontre un double objectif : d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine et entière connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard ;

S'il est vrai que le droit d'être entendu ne suppose pas nécessairement une véritable audition, l'administration doit, à tout le moins, informer l'intéressé de la mesure envisagée et lui donner la possibilité de s'expliquer ;

Que la partie adverse a pris sa décision le 28/11/2024 à 13h30.

Qu'elle a mandaté l'assistant social du centre de détention de l'auditionner 02/12/2024 à 10h15. Soit 4 jours après la prise de décision.

Qu'en outre, l'audition (pour autant qu'il y en ait eu) s'est déroulée en langue néerlandaise sans la présence d'un interprète. Or, la requérante est francophone et qu'aucun document ne témoigne de la présence d'un interprète.

Qu'au regard de ce qui précède, force est de constater que le droit d'être entendu de la requérante n'a pas été respectée.

Que par conséquent, le moyen est fondé.

• Quant au vice de procédure et du détournement de pouvoir

Attendu que la partie adverse a pris l'acte attaqué sans pour autant auditionner la requérante conformément au droit d'être entendu.

Que le droit d'être entendu est un droit fondamental qui lui est reconnu en vertu des dispositions susvisées.

Qu'il impose à l'administration d'auditionner l'administré préalablement à la prise de décision.

Que la partie adverse s'est abstenue de le faire et a tenté de rattraper le coup postérieurement en chargeant l'assistant social du centre Carriole de procéder à cette audition alors qu'il n'en a pas les compétences.

Qu'il ne peut se substituer à l'autorité et n'a fait l'objet d'une délégation de pouvoir.

Que les éléments de la cause démontrent à la fois, un vice de procédure en ce que le formulaire versé au dossier a été dressé postérieurement à la prise de décision d'une part, et le détournement de pouvoir puisque l'on a confié à l'assistant social une mission allant au-delà de ses attributions d'autre part.

Que le moyen est fondé."

2.2.2. In een tweede middel beroept de verzoekster zich wederom op een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en van de "principes généraux de droit, tirés de l'erreur manifeste d'appréciation, du devoir de minutie, de prudence, de précaution et du principe selon lequel, l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents de la cause, du respect des droits de la défense".

Zij betoogt hieromtrent als volgt:

"Les obligations de motivation prévues à l'article 62 de la loi sur les étrangers et aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, imposent à l'administration d'exposer les motifs (de fait et de droit) sur lesquels repose une décision ;

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est-à-dire des dispositions normatives sur base desquelles l'auteur de l'acte fait application en ce compris les motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont concouru à son adoption et qui constituent le fondement de cet acte ;

L'objectif des dispositions précitées est d'astreindre l'administration « à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité » et que « l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs » ;

Le respect de l'exigence contenue à l'article 3 de la loi précitée doit s'apprécier au regard du principal objectif de la loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice ;

Au regard du devoir de minutie, principe général de bonne administration, « aucune administration ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer » ;

Il n'est pas superflu de rappeler que le principe de minutie « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » ;

La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents, au titre du principe de bonne administration, a déjà été consacrée par le Conseil d'Etat :

« Veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » ;

« (procéder) à un examen complet et particulier des données en l'espèce, avant de prendre une décision» ;

En l'espèce, la partie adverse se borne à affirmer que la requérante ne disposait que de 355€ en liquide pour toute la durée de son séjour à l'hôtel et de la faible connaissance de son plan touristique pour justifier sa décision. Elle ne tient pas compte de :

- Les différentes réservations d'hôtel de la requérante ainsi que leur validité ;
- La validité de son séjour ainsi que du fait son séjour s'étend à cheval sur les deux périodes de 90 jours sur chaque six mois.

Que la requérante fait grief à la partie adverse d'avoir pris la décision sur base d'une motivation stéréotypée et basée sur des a priori sans qu'il n'ait eu la possibilité de faire valoir son droit à être entendu dans le cadre de cette décision.

Ce faisant, la motivation de la décision querellée est stéréotypée, totalement insuffisante et viole le devoir de minutie ;

La décision querellée viole le droit d'être entendu en ce compris les principes de bonne administration énoncés au moyen, et plus particulièrement, le principe de minutie, de proportionnalité et de précaution, en vertu desquels, « toute autorité administrative se doit de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause ; elle se doit de procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en toute connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » ;

Que le moyen est fondé en toutes ses branches ;”

2.2.3. Gelet op hun onderlinge samenhang, worden de twee middelen gezamenlijk onderzocht.

2.2.3.1. In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet oplegt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekster in haar eerste middel niet concreet toelicht op welke wijze artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Het eerste middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk en dus niet ernstig.

2.2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht - zoals voorgeschreven door artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 - verplicht de administratieve overheid

ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de genomen bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad merkt dienaangaande op dat in de bestreden akte uitdrukkelijk en op duidelijke wijze wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is hiermee afdoende gemotiveerd in rechte. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Hieromtrent wordt verder toegelicht dat de verzoekster verklaart voor toerisme naar België te komen, dat ze een terugkeerticket dd. 27 januari 2025 en een hotelreservatie van 27 november 2024 tot 27 januari 2025 in het hotel "Fleur de Ville" te Brussel (België) voorlegt, dat echter bij controle van deze reservatie door de Federale Politie op de luchthaven van Brussel blijkt dat er effectief een reservatie in desbetreffend hotel is doch van 10 februari 2025 tot 24 februari 2025, zodat de verzoekster niet kan aantonen waar zij zal logeren tijdens haar voorgenomen verblijf in België. Er wordt tevens vastgesteld dat de verzoekster in het bezit is van een visum afgeleverd door de Belgische ambassade geldig van 2 juli 2024 tot 2 juli 2025 voor een maximaal verblijf van 90 dagen in een periode van 180 dagen en dat, afgaande op de Schengensempels (IN: 10.07.2024 – UIT: 01.09.2024) en rekening houdende met de huidig lopende periode van 90 dagen op 180 dagen beginnende op 2 juni 2024, de verzoekster zodoende reeds 54 dagen op het Schengengrondgebied heeft doorgebracht. De verweerder vervolgt dat de verzoekster thans een verblijf van 61 dagen (terugkeerticket dd. 27.01.2025) op het Schengengrondgebied beoogt, zodat zij niet kan aantonen dat zij de verblijfsduur van haar visum zal respecteren. Verder wordt nog aangegeven dat de verzoekster haar voorgenomen toeristisch reismotief (voorgelegde documenten – verklaring reismotief) niet aanneembaar kan maken. De verweerder leidt uit dit alles af dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore. Deze vaststelling betreft duidelijk het specifieke geval van de verzoekster. Van een gestereotypeerde beslissing is dan ook geen sprake.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motieven haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Uit het betoog ter ondersteuning van de middelen blijkt reeds dat de verzoekster middels de opgegeven motieven genoegzaam in staat werd gesteld om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is om tegen de bestreden beslissing een rechtsmiddel aan te wenden.

Een schending van de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.2.3.3. Waar de verzoekster een inhoudelijke kritiek naar voor brengt op de in de bestreden akte opgenomen motieven en waar zij gewag maakt van een kennelijke beoordelingsfout, beroept zij zich op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

In zoverre de verzoekster de schending aanvoert van de "*principes généraux de droit administratif de bonne administration, en ce qu'il se décline en devoir de minutie, de prudence, de précaution qui impose à l'autorité administrative de préparer avec soin une décision administrative, de l'obligation de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause*", doelt zij op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toegepaste wetsbepaling, met name artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Voorts bepalen artikel 3, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet het volgende:

“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.”

Hieruit blijkt dat aan een derdelander die visumplichtig is, ook al is deze houder van een geldig visum bij aankomst aan de grensdoorlaatpost, zoals de verzoekster die de Congolese (Dem. R.) nationaliteit heeft, de toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd indien deze het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf niet kan staven.

De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Met name blijkt uit het verslag van de grenspolitie (zie administratief dossier, grensverslag d.d. 28 november 2024) dat de verzoekster op 28 november 2024 om 7u21 werd geïntercepteerd aan de grensdoorlaatpost van de luchthaven van Zaventem. Hierbij werd vastgesteld dat de verzoekster in het bezit was van een Congolees (Dem. R.) paspoort en een door de Belgische ambassade te Kinshasa verstrekt Schengenvisum type C, en dat zij reeds eerder in Schengen is geweest. De verzoekster werd vervolgens op de luchthaven gehoord door de bevoegde politiediensten, die om 9u23 hieromtrent de volgende vaststellingen deden: *“K. M. wil zich profileren als toerist. Ze toont ons een hotelreservatie aangemaakt via de website booking.com voor een verblijf van 14 dagen waarop aankomstdatum 27/11/2024 en vertrekdatum 27/01/2025 is weerhouden. Als wij de hotelreservatie zelf controleren via de website blijkt dat de echte reservatie inderdaad voorzien is voor een verblijf van 14 dagen maar met aankomst op 10/02/2025 en vertrek op 24/02/2025. De hotelreservatie is dus doelbewust vervalst. Er is derhalve geen bewijs van logies voorhanden. Wat praktische invulling betreft voor haar 60-daagse citytrip in Brussel toont betrokkene ons een totaal ongeloofwaardig reisprogramma met bezienswaardigheden in Brussel én Brugge terwijl zij zelf geen gewag maakt van een bezoek aan Brugge.*

Initieel zegt betrokkene niemand te kennen in Brussel, als wij haar bagage recupereren (twee stuks met voeding) blijkt dat ze heel veel mensen kent in Brussel. Ze heeft haar Belgisch visum reeds gebruikt van 10/04/2024 tot en met 01/09/2024 voor een verblijf van 54 dagen. Met haar voorziene terugkeerdatum op 27/10/2024 zal zij dus ruimschoots de geldigheidsduur van haar visum overschrijden”. Bijgevoegd aan het grensverslag wordt - onder meer - de oorspronkelijk door de verzoekster voorgelegde hotelreservatie via “booking.com” bij het hotel “Fleur de Ville” te Brussel (van 27 november 2024 tot 27 januari 2025) gevoegd als ook een uitprint van de door de politie via de website van “booking.com” uitgevoerde controle van het boekingsnummer (dat vermeld staat op de oorspronkelijk door de verzoeker voorgelegde hotelreservatie) waaruit blijkt dat de kwestieuze hotelreservatie bij hotel “Fleur de Ville” in werkelijkheid een verblijf betreft van 10 februari 2025 tot 24 februari 2025.

Thans brengt de verzoekster nog twee andere prints van de website “booking.com” bij (zie inventaris verzoekschrift, stuk 2). Het gaat om een hotelreservatie voor één overnachting van 28 november 2024 tot 29 november 2024 bij het hotel “Fleur de Ville” en een hotelreservatie van 29 november 2024 tot 4 december 2024 bij het hotel “Holiday Inn Express Brussels – Airport”. Dit stemt echter niet overeen met de hotelreservatie die de verzoekster heeft voorgelegd toen zij zich aan de grensdoorlaatpost aanbood op 28 november 2024, zoals ook is terug te vinden in het administratief dossier. Bovendien kan uit de bij het verzoekschrift gevoegde documenten niet worden opgemaakt wie deze hotelreservaties precies heeft gedaan en wanneer. De verzoekster toont derhalve niet aan dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden

beslissing, reeds deze twee hotels zou hebben gereserveerd voor de nacht van 28 op 29 november 2024 en voor een verblijf van 29 november 2025 tot 4 december 2024. Nog minder toont zij aan dat zij de thans bij het verzoekschrift gevoegde hotelreservaties ook heeft voorgelegd aan de grensdoorlaatpost en voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Dit blijkt alleszins niet uit het administratief dossier. De verzoekster toont derhalve niet aan dat de vaststellingen van de federale politie omtrent de hotelreservatie bij hotel “Fleur de Ville” in Brussel (zie *supra*), zoals opgenomen in het grensverslag van 28 november 2024, incorrect zouden zijn. De verzoekster beperkt zich voor het overige tot de loutere bewering dat zij voor het overige gedeelte van haar voorgenomen verblijf nog een “open” en “moduleerbare” hotelreservatie heeft. Hiervan wordt echter geen enkel begin van bewijs voorgelegd. Loutere beweringen, tegen de vaststellingen van de bevoegde politiediensten in, volstaan uiteraard niet om de bestreden beslissing te vitiëren.

De Raad wijst erop dat de bevindingen van de verweerder geheel overeenstemmen met de in het administratief dossier opgenomen vaststellingen van de bevoegde politiediensten en dat zij ook stroken met de stukken die bij het door deze politiediensten opgestelde grensverslag werden gevoegd. De Raad benadrukt voorts dat de wettigheid van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die niet voorlagen op het moment dat de bestreden beslissing werd getroffen (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). *In casu* kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing berust op relevante vaststellingen die volkomen ondersteund worden door het verslag van de federale politie. Uit niets blijkt dat de verweerder de hem voorliggende gegevens zou hebben miskend. Het formuleren door de verzoekster van eigen aannames en het achteraf bijbrengen van stukken waarvan niet blijkt en niet wordt aangetoond dat zij reeds voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur kenbaar werden gemaakt, volstaan niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige of ondeugdelijk gemotiveerde wijze tot stand is gekomen.

De verzoekster hanteert voorts een foutieve berekeningswijze waar zij voorhoudt dat zij de toegestane verblijfsperiode niet zou overschrijden. De verzoekster betwist niet dat zij in het bezit is van een visum afgeleverd door de Belgische ambassade geldig van 2 juli 2024 tot 2 juli 2025 voor een maximaal verblijf van 90 dagen in een periode van 180 dagen. Zij betwist evenmin dat zij met haar Schengenvisum eerder reeds 54 dagen op het Schengengrondgebied heeft doorgebracht. De verzoekster gaat er echter vanuit dat de geldingsperiode van het visum (één jaar) moet worden opgedeeld in twee periodes waarvan een eerste van 180 dagen gaande van 2 juli 2024 tot 2 januari 2025 en dat pas nadien een tweede periode begint te lopen. Deze berekeningswijze faalt echter in rechte.

Artikel 6, lid 1, van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore), bepaalt immers als volgt:

“Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien; ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar; (...)” (onderlijning toegevoegd)

Bijgevolg dient op elke dag van het verblijf 180 dagen te worden teruggerekend en diende de verzoekster dus aan te tonen dat zij in de periode van 180 dagen voorafgaand aan de laatste dag van haar voorgenomen verblijf, in totaal maar 90 dagen op het Schengengrondgebied zal hebben verblijven. Deze verblijfsperiodes hoeven niet aaneengesloten te zijn, doch zij mogen in totaal de 90 dagen op een periode van 180 dagen voorafgaand aan de laatste dag van het voorgenomen verblijf, niet overschrijden. De verweerder heeft dan ook op goede en wettige gronden geoordeeld dat de verzoekster, die met haar visum van 10 juli 2024 tot 1 september 2024 reeds 54 dagen op het Schengengrondgebied heeft doorgebracht, niet kan aantonen dat zij bij haar voorziene terugkeer (terugkeerticket dd. 27.01.2025) en gelet op het thans beoogde verblijf van 61 dagen, niet kan aantonen dat zij de verblijfsduur van haar visum zal respecteren. De verzoekster toont het tegendeel alleszins niet aan.

De verzoekster toont aldus niet aan dat de verweerder, gelet op de hem voorliggende elementen, niet op goede en redelijke gronden zou hebben besloten om haar de toegang tot het grondgebied te weigeren en haar terug te drijven of dat op incorrecte gronden toepassing zou zijn gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht is dan ook niet aangetoond.

2.2.3.4. De verzoekster beroept zich tevens op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie houdt dit hoorrecht in dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, met als doel dat dit de bevoegde autoriteit in staat moet stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Deze regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). Deze verplichting tot eerbiediging van de rechten van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, § 40).

Hoewel de verzoekster dwaalt waar zij voorhoudt dat de bestreden beslissing is genomen in uitvoering van de Terugkeerrichtlijn, is het Unierechtelijk hoorrecht *in casu* wel degelijk van toepassing nu het gaat om een maatregel die kadert binnen de tenuitvoerlegging van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen.

De verzoekster kan voorts niet worden gevolgd waar zij aangeeft niet te zijn gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Uit een lezing van het verslag van de grenspolitie (zie administratief dossier, grensverslag d.d. 28 november 2024) blijkt dat de verzoekster op 28 november 2024 op de luchthaven van Zaventem werd gehoord door de bevoegde politiediensten. Dit gehoor vond plaats tussen 7u21 (tijdstip van interceptie) en 9u23 (tijdstip van de redactie van het gehoor van de verzoekster door de politiediensten) en geschiedde in het Frans (zie grensverslag d.d. 28 november 2024: “*gesproken taal: Frans*”). De bestreden beslissing werd pas nadien genomen, zoals de verzoekster ook bevestigt, om 13u30. De verzoekster toont niet aan dat zij niet de kans zou hebben gekregen om voorafgaandelijk aan de beslissing tot weigering van toegang aan de grens met terugdrijving op nuttige wijze haar opmerkingen kenbaar te maken. Het gegeven dat de verzoekster vier dagen na het nemen van de bestreden beslissing, toen zij zich reeds in het transitcentrum Caricole bevond waar zij werd vastgehouden ter uitvoering van de beslissing van 28 november 2024 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, nogmaals werd gehoord door terugkeerbegeleider R. R., doet hieraan geen afbreuk. Ook verzoeksters kritiek dat het verslag van de sociaal assistent R. R. niet vermeldt dat er een tolk aanwezig was en dat uit dit verslag zou blijken dat de verzoekster in het Nederlands werd bevraagd, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij reeds voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing in het Frans werd gehoord door de bevoegde politiediensten.

Wat er ook van zij, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds herhaaldelijk heeft gesteld dat de schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt volgens het Hof dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen van die aard dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In casu dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster niet aantoont dat de bij het verzoekschrift gevoegde hotelreservaties werden gedaan op haar naam en voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Het spreekt voor zich dat het niet opgaat om na het nemen van de bestreden beslissing nog nieuwe hotelreservaties aan te maken en deze dan aan te dragen in het kader van de aangevoerde schending van het hoorrecht. Waar de verzoekster verwijst naar haar (onwettige) standpunt omtrent de berekeningswijze van het door het visum toegelaten verblijf van 90 dagen op 180 dagen, merkt de Raad op dat het hoorrecht er niet toe strekt de motieven van de bestreden beslissing te betwisten. Bovendien berust verzoeksters kritiek op een vergissing in rechte. De verzoekster laat derhalve na om concrete elementen bij te brengen die zouden toelaten te oordelen dat, mocht zij uitvoeriger of op een andere manier zijn gehoord, het besluitvormingsproces een andere uitkomst had kunnen hebben. De verzoekster toont dus niet aan dat

een eventuele miskenning van het hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest, *in casu* zou moeten leiden tot de onrechtmatigheid van het bestreden besluit.

2.2.3.5. Waar de verzoekster tenslotte nog gewag maakt van een procedurefout en machtsafwending, herhaalt zij dat zij niet werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekster stelt dat de verweerder dit euvel heeft trachten toe te dekken door haar naderhand te laten verhoren door een sociaal assistent die daarvoor niet de bevoegdheid heeft. Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter dat de verzoekster wel degelijk werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, en dit door de bevoegde politiediensten die instaan voor de grenscontrole op de luchthaven van Zaventem.

Wie machtsafwending aanvoert moet daartoe bovendien voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven moet, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest (RvS 11 januari 2006, nr. 153 469). De verzoekster brengt niet het minste element aan waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing. De verzoekster toont dan ook niet aan op welke wijze er machtsafwending zou zijn gepleegd.

2.2.4. De beide middelen zijn, voor zover zij ontvankelijk zijn, op het eerste zicht ongegrond en dus niet ernstig.

2.3. De verzoekster heeft derhalve geen ernstig middel aangevoerd. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

C. DE GROOTE